

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันมีจำนวนผู้ต้องหา จำเลย และนักโทษยาเสพติดในประเทศไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งทำให้เห็นได้ว่ายาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของประเทศไทย และการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นมักมีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรมหรือเครือข่ายผู้กระทำความผิด ทำให้เป็นอุปสรรคแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมยาเสพติดดังกล่าวอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยมีการใช้ระบบกฎหมายในลักษณะพยานที่เป็นระบบกล่าวหา ซึ่งแม้จะมีการใช้การปฏิบัติการอำพรางและการล่อซื้อในทางปฏิบัติและตามแนวคำพิพากษามาตั้งแต่ก่อนประกาศใช้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 แต่ด้วยสถานะทางกฎหมายของการปฏิบัติการอำพรางและการล่อซื้อที่ไม่มีความชัดเจน พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 จึงได้ถูกประกาศใช้เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินคดียาเสพติดที่มีจำนวนมาก โดยเฉพาะ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดียาเสพติด โดยมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติดดังกล่าว ประกอบกับกฎกระทรวงที่ว่าด้วยการปฏิบัติการอำพรางเพื่อการสืบสวนความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2555 ได้รองรับการปฏิบัติการอำพรางซึ่งเป็นหนึ่งในเทคนิคการสืบสวนพิเศษที่สามารถป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีเครื่องมือในการปราบปรามอาชญากรรมมากขึ้น

การดำเนินคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดสำหรับประเทศไทยในปัจจุบันได้มีการพัฒนาก้าวหน้าขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอย่างมาก โดยได้มีการนำเทคนิคการสืบสวนแบบพิเศษมาใช้ เช่นเดียวกับในต่างประเทศหรือที่เรียกว่า “การอำพราง” มาใช้ในการปฏิบัติการ เนื่องจากการดำเนินคดียาเสพติดเป็นเรื่องที่ต้องมีการดำเนินการอย่างลับ ๆ โดยสายลับในคดียาเสพติดแบ่งออกเป็นแบบ แบบแรก คือ เจ้าหน้าที่ที่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้แฝงตัวเข้าไปเป็นสายลับ เพื่อล้วงข้อมูลการเคลื่อนไหวของขบวนการค้ายาเสพติดรายสำคัญ ก่อนนำไปสู่ปฏิบัติการ

จับกุม ส่วนแบบที่สอง คือการที่เจ้าพนักงาน โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจมักนิยมใช้ คือ “การล่อซื้อ” โดยการล่อซื้อนั้น ใช้เวลาไม่นานและให้ผลเร็ว ซึ่งในขั้นตอนการล่อซื้อเจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะใช้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือบุคคลภายนอกที่เรียกว่า “สายลับ” เข้าไปติดต่อกับผู้กระทำความผิดเพื่อทำการซื้อขาย ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดเกี่ยวกับการล่อซื้อ

ในการพิจารณาคดีของศาลไทย ศาลได้มีการใช้ข้อมูลจาก “สายลับ” มาประกอบการพิจารณาคดีในการรับฟังพยานหลักฐานร่วมกับพยานหลักฐานอื่นของฝ่ายโจทก์ เช่น ยาเสพติด ธนบัตรที่ยึดได้มาลงโทษจำเลย แม้ฝ่ายโจทก์จะไม่ได้นำสายลับเข้าเบิกความเป็นพยานต่อศาลก็ตาม โดยศาลให้เหตุผลว่า การที่โจทก์ไม่ได้นำสายลับมาเบิกความไม่ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์ไม่น่าเชื่อถือ และการที่เจ้าพนักงานตำรวจใช้ให้สายลับนำเงินไปล่อซื้อยาเสพติดให้โทษจากจำเลย การกระทำความผิดกล่าวมิได้ฝ่าฝืนกฎหมาย มิได้ผิดศีลธรรมหรือทำนองคลองธรรม มิได้เป็นการใส่ร้ายป้ายสีหรือขัดแย้งความผิดให้จำเลย หากจำเลยมิได้มียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เมื่อสายลับไปขอซื้อยาเสพติดให้โทษจากจำเลย จำเลยย่อมไม่มียาเสพติดให้โทษจะจำหน่ายให้แก่สายลับความผิดย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้ การกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจดังกล่าวเป็นเพียงวิธีการเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ไม่เป็นการแสวงหาหลักฐาน โดยมีขอบ ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ย่อมรับฟังลงโทษจำเลยได้ ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 226

แต่ในคดีสำคัญที่มีการจับผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ค้ารายใหญ่หรือผู้ผลิต ได้ยาเสพติดหรือของกลางเป็นจำนวนมาก มักจะจับได้จากการปฏิบัติหน้าที่หรือการทำงานของสายลับแบบแฝงตัว พยานที่รู้เห็นหรือยืนยันได้ว่าใครเป็นผู้ผลิต หรือผู้ค้ารายใหญ่ก็จะมีเพียงสายลับเท่านั้นที่ยืนยันได้ เพราะบุคคลเหล่านี้มักไม่ออกหน้ามาดำเนินการด้วยตนเอง แต่จะตั้งตัวแทนให้ออกหน้าทำการแทน โดยมีการตัดตอนเป็นช่วง ๆ เพื่อไม่ให้มีพยานหลักฐานสาวถึงตนเองได้ ดังนั้นในคดีเหล่านี้เมื่อมีการดำเนินคดีในชั้นศาล ก็ต้องมีการเปิดเผยตัวของสายลับ เนื่องจากเป็นประจักษ์พยานเพียงคนเดียว หากไม่นำเข้าเบิกความเป็นพยานต่อศาลก็เสี่ยงต่อการที่จะถูกศาลพิพากษายกฟ้อง

ดังนั้นในคดีที่ไม่สำคัญมักจะไม่นำสายลับมาเบิกความเป็นพยานต่อศาล คือ สืบพยานโดยไม่ต้องมีสายลับ ซึ่งถ้าไม่มีการคัดค้านหรือการหักล้างจากจำเลยอย่างน่าเชื่อถือแล้ว ส่วนมากศาลก็จะลงโทษโดยใช้ของกลาง คือ ธนบัตรกับยาเสพติดของกลางก็พอ เพราะผู้ที่จะมาเป็นสายลับนั้นหายาก เพราะเป็นงานที่เสี่ยงอันตรายถึงตาย ถ้าหากเกิดความผิดพลาดขึ้น อีกทั้งกว่าจะชำนาญงานก็ต้องผ่านการฝึกฝนเป็นเวลานาน

โดยที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาชญา พ.ศ. 2550 มาตรา 7 ได้กำหนดให้อำนาจเจ้าพนักงานสามารถปฏิบัติกรำพรำงได้ โดยต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรำมยำเสพติด หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมำยแล้วแต่กรณี และความในวรรคท้ายของมาตรา 7 บัญญัติรับรองให้กรำกระทำและพยำนหลักฐานที่ได้หมำจากรำพรำงของเจ้าพนักงานรับฟังเป็นพยำนหลักฐานได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นบทบัญญัติดังกล่าวยังมีได้รับรองไปถึงกรำกระทำของสยำลัษซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมำยจากรำพรำงและในบางกรณีก็เป็นส่วนหนึ่งในการรำพรำงนั้น

แม้ว่าการดำเนินกรำของสยำลัษจะเป็นกรำปฏิบัติกรำของเอกชน แต่ในกรณีนี้ถือได้ว่าเป็นกรำใช้อำนาจตามที่กฎหมายให้อำนาจ เพราะเป็นการปฏิบัติกรำรำพรำงที่ได้รับมอบหมำยจากรำพรำงที่ซึ่งได้รับอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดให้ปฏิบัติกรำรำพรำงได้แล้ว แต่กรำที่กฎหมายระบุไว้ชัดเจนว่า เจ้าพนักงานผู้ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือเท่านั้นที่สามารถปฏิบัติกรำรำพรำงได้ กรณีนี้จึงไม่อาจถือได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวไว้จะสามารถใช้บังคับกับสยำลัษได้ และหากไม่มีกฎหมายให้อำนาจสยำลัษในการไปแทรกซึม แฝงตัว หรือปกปิดตัวเองและเข้าไปในกลุ่มอำชญากรรมเพื่อสืบทรำบข้อมูลและแสวงหำพยำนหลักฐาน ก็จะถือว่ากรำกระทำของสยำลัษเป็นการฝำฝืนต่อกฎหมายอย่างร้ายแรง เนื่องจากรำกระทำบงกชและเสรีภำพของบุคคลที่รัฐธรรมนุญรับรองไว้ เช่น กรำเข้าไปในเคชสถาน กรำปลอมแปลงเอกสาร เป็นต้น และไม่อาจถือได้ว่าการดำเนินกรำดังกล่าวของสยำลัษเป็นการช่วยเหลือเจ้าพนักงานได้ เนื่องจากรำกระทำดังกล่าวสยำลัษกระทำกรำเช่นเดียวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงาน ซึ่งเป็นอำนาจเฉพาะที่กฎหมายกำหนด และไม่มีกฎหมายให้อำนาจเจ้าพนักงานที่ได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติกรำรำพรำงสามารถขอให้บุคคลอื่นทำหน้าที่ยุ้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานได้ ดังนั้นสยำลัษจึงไม่ได้รับความคุ้มครองในการปฏิบัติกรำ และในบางกรณีในชั้นปฏิบัติกรำนั้น บางครั้งตัวสยำลัษอาจจะต้องกระทำควำมผิดเพื่อให้ได้มำซึ่งขำวสรและพยำนหลักฐานที่จำเป็นต้ำง ๆ ที่ทำให้กรำสืบสรนสำเร็จ โดยพยำนหลักฐานดังกล่าวไม่อาจได้มำโดยวิธีอื่นนอกจากกรำร่วมกระทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย หรืออาจจะต้องกระทำควำมผิดตามกฎหมายอำณำเพื่อรักษาควำมลับเกี่ยวกับตัวตนของสยำลัษดังกล่าวเอง ซึ่งมีปัญหำว่าประเทศไทยยังไม่มีความคุ้มครองกรำกระทำดังกล่าวของสยำลัษ มีเพียงแต่กฎหมายอำณำในเรื่องกรำป้องกันและกรำกระทำโดยจำเป็นมำใช้อ้ำงกับกรำกระทำควำมผิดดังกล่าวเท่านั้น และกรำอ้ำงดังกล่าวไม่สามารถทำให้สยำลัษเหล่านั้นพ้นผิดในทันที ยังคงต้องมีการสืบสรนสรบสรนและดำเนินคดีในชั้นศาลก่อน ซึ่งใช้ระยะเวลาอนำน โดยในระหว่างนั้นตัวสยำลัษจะต้องตกเป็นจำเลยในควำมผิดที่ตนได้กระทำเพื่อให้ได้มำซึ่งขำวสรและพยำนหลักฐานที่จำเป็นต้ำง ๆ ที่ทำให้กรำสืบสรนสำเร็จ โดยพยำนหลักฐานดังกล่าวไม่อาจได้มำโดยวิธีอื่นนอกจากกรำร่วมกระทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย

หรืออาจจะต้องกระทำความผิดตามกฎหมายอาญาเพื่อรักษาความลับเกี่ยวกับตัวตนของสายลับเอง อันเป็นการกระทำความผิดในหน้าที่ของรัฐเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ มิใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของตนเอง

อีกทั้งเรื่องของการตรวจสอบควบคุมสายลับในขณะที่ปฏิบัติการอำพรางนั้น แม้ว่าในกฎกระทรวงดังกล่าวจะมีการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการในการขออนุญาต แนวทางการดำเนินการตรวจสอบการปฏิบัติการอำพรางไว้แล้วก็ตาม แต่การตรวจสอบควบคุมในระหว่างการปฏิบัติการอำพรางนั้น ถ้าหากเป็นในกรณีของเจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ การตรวจสอบดังกล่าวจะกระทำโดยผู้บังคับบัญชาของเจ้าพนักงาน ซึ่งเป็นบุคคลในองค์กรฝ่ายบริหาร เช่นเดียวกับเจ้าพนักงานผู้ขออนุญาตปฏิบัติการนั่นเอง การดำเนินการดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นความรับผิดชอบระหว่างผู้บังคับบัญชาต่อผู้ใต้บังคับบัญชาเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่หลักการตรวจสอบเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบ ในกรณีนี้จึงน่าจะถือได้ว่าการตรวจสอบดังกล่าวยังไม่เป็นการตรวจสอบที่มีความน่าเชื่อถืออย่างเพียงพอ แต่การดำเนินการตามกฎกระทรวงดังกล่าวไม่ได้หมายความรวมถึงสายลับที่เป็นเอกชนด้วย จึงอาจเกิดเป็นปัญหาในเรื่องของการตรวจสอบควบคุมการใช้อำนาจในระหว่างปฏิบัติการอำพรางของสายลับได้

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการรับฟังพยานบุคคลที่เป็นสายลับ ในทางปฏิบัติส่วนใหญ่คดีที่มีสายลับเป็นพยานในชั้นสอบสวน เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองพยานและจำเป็นจะต้องนำสายลับไปใช้ปฏิบัติการในคราวต่อ ๆ ไป พนักงานสอบสวนจึงมักจะบันทึกแต่เพียงคำให้การของพยานนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวนเท่านั้น เมื่อมีการฟ้องคดีต่อศาล ศาลจึงไม่อาจเรียกพยานดังกล่าวมาในชั้นพิจารณาได้เนื่องจากพยานไม่เปิดเผยชื่อและภูมิลำเนาของตน จึงขาดประจักษ์พยานที่จะมายืนยันถึงความผิดของผู้ร่วมกระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนที่ไม่อยู่ในสถานที่จับกุมได้ ส่งผลให้ศาลอาจรับฟังจากบันทึกคำให้การในสำนวนการสอบสวนเท่านั้น โดยจำเลยไม่มีโอกาสได้ซักค้านพยานบุคคลดังกล่าว เมื่อไม่มีการยืนยันความผิดโดยสายลับในชั้นศาล ศาลก็มักจะพิจารณายกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยและมีการยกฟ้องคดีในลักษณะดังกล่าวเป็นจำนวนมาก

5.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากการที่สายลับที่เข้าไปปฏิบัติการอำพรางและล่อซื้อในองค์กรอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นพยานที่มีความสำคัญที่สามารถให้ข้อมูลและเป็นผู้ทราบการกระทำความผิดของบุคคลในองค์กรอาชญากรรมเป็นอย่างดี แต่ด้วยข้อขัดข้องในเรื่องของการไม่มีบทบัญญัติกฎหมายรองรับการปฏิบัติการอำพรางของสายลับโดยตรง ไม่มีกฎหมายคุ้มครองการกระทำที่เป็น

ความคิดทางอาญา ในกรณีที่ตัวสายลับอาจจะต้องกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวสารและพยานหลักฐานที่จำเป็นต่าง ๆ ที่ทำให้การสืบสวนสำเร็จ โดยพยานหลักฐานดังกล่าวไม่อาจได้มาโดยวิธีอื่นนอกจากการร่วมกระทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย หรืออาจจะต้องกระทำความผิดตามกฎหมายอาญาเพื่อรักษาความลับเกี่ยวกับตัวตนของสายลับดังกล่าว รวมถึงไม่มีบทบัญญัติกฎหมายที่บังคับใช้ในการตรวจสอบควบคุมสายลับในขณะที่ปฏิบัติการอำพราง และไม่มีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองสายลับในชั้นพิจารณา ทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยต่อสายลับในการมาเบิกความ อันจะทำให้คำเบิกความเป็นพยานบอกเล่าที่มีน้ำหนักน้อยลง จึงเห็นว่าควรมีมาตรการในการรับรองการปฏิบัติการอำพรางของสายลับ และการตรวจสอบการควบคุมการปฏิบัติการดังกล่าว รวมถึงการคุ้มครองสายลับที่จะมาเบิกความในชั้นพิจารณา โดยการยกเว้นการตรวจว่าด้วยการปฏิบัติการอำพรางเพื่อการสืบสวนความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2555 ขึ้นเป็น พระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติการ อำพรางเพื่อการสืบสวนความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด โดยแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้เพิ่มเติมในประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การรับรองการปฏิบัติการอำพรางของสายลับนั้น เสนอแก้ไขกฎกระทรวงฯ จากเดิม โดยให้ยกเลิกความในข้อ 1 ดังต่อไปนี้

“ข้อ 1 ในกฎกระทรวงนี้ “ผู้ขออนุญาต” หมายความว่า เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดียาเสพติด” และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ “ผู้ขออนุญาต” หมายความว่า เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดียาเสพติด รวมถึงบุคคลใดที่ดำเนินการปฏิบัติการอำพรางภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดียาเสพติดด้วย”

ประเด็นที่สอง การคุ้มครองการกระทำที่เป็นความคิดทางอาญาในกรณีที่ตัวสายลับอาจจะต้องกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวสารและพยานหลักฐานที่จำเป็นต่าง ๆ ที่ทำให้การสืบสวนสำเร็จ โดยพยานหลักฐานดังกล่าวไม่อาจได้มาโดยวิธีอื่นนอกจากการร่วมกระทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย หรืออาจจะต้องกระทำความผิดตามกฎหมายอาญาเพื่อรักษาความลับเกี่ยวกับตัวตนของสายลับดังกล่าว จึงเห็นควรเพิ่มเติมในประเด็นเรื่อง การคุ้มครองการกระทำดังกล่าวของสายลับ เพื่อแก้ไขปัญหา ดังนี้

“เจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติการอำพรางจะเข้าไปมีส่วนร่วมกระทำความผิดต่อกฎหมายไม่ได้ เว้นแต่เมื่อได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ และต้องมีเหตุดังต่อไปนี้ หากฝ่าฝืนจะต้องรับผิดชอบส่วนตัว

(1) เพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวสารและพยานหลักฐานที่จำเป็นต่าง ๆ ที่ทำให้การสืบสวนสำเร็จ โดยพยานหลักฐานดังกล่าวไม่อาจได้มาโดยวิธีอื่นนอกจากการร่วมกระทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย

(2) เพื่อรักษาความลับเกี่ยวกับตัวตนของเจ้าพนักงานที่อำพราง

(3) เพื่อป้องกันอันตรายแก่ชีวิตหรือการบาดเจ็บสาหัสของเจ้าพนักงาน” และ

“เจ้าพนักงานต้องดำเนินการอย่างละเอียดรอบคอบที่สุดในทุกขั้นตอนที่อาจมีการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมาย หรือพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย โดยเจ้าพนักงานอำพรางจะต้องไม่กระทำการดังต่อไปนี้

(1) ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในการกระทำความคิดที่รุนแรง เว้นแต่การป้องกันตนเอง

(2) เจ้าพนักงานต้องไม่เป็นผู้ริเริ่มหรือก่อให้เกิดการกระทำความคิดขึ้น เพื่อไม่ให้เป็นการล่อให้กระทำความผิด

(3) เจ้าพนักงานต้องไม่ปฏิบัติการสืบสวนโดยมิชอบด้วยกฎหมายระหว่างการอำพรางโดยไม่ได้รับอนุญาต เช่น การค้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย การดักฟังโทรศัพท์โดยมิได้ขออนุญาต การบุกรุกเข้าไปในเคหะสถานของผู้อื่น

ประเด็นที่สาม การตรวจสอบควบคุมสายลับ ในขณะที่ปฏิบัติการอำพรางนั้น เห็นควรเพิ่มเติมในประเด็นเรื่อง การกำหนดวิธีการและขั้นตอนในการตรวจสอบควบคุมสายลับ เพื่อแก้ไขปัญหา ดังนี้

“ให้เจ้าพนักงานผู้ควบคุมการอำพรางที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการอำพรางรายงานผลของการปฏิบัติการอำพรางที่ได้รับอนุญาตทุกครั้งเมื่อเสร็จสิ้นการปฏิบัติการอำพรางแก่ผู้มีอำนาจอนุญาต

ในระหว่างการปฏิบัติการอำพราง เจ้าพนักงานผู้ควบคุมการอำพรางต้องคอยดูแลตรวจสอบการกระทำของผู้อำพราง

เจ้าพนักงานผู้ควบคุมการอำพรางต้องคอยหารือกับพนักงานอัยการถึงเรื่องของการปฏิบัติการอำพราง ในกรณีที่เกิดปัญหาขึ้นกับการปฏิบัติการอำพราง

ในกรณีที่เกิดการกระทำความคิดทางอาญาในระหว่างการปฏิบัติการอำพราง โดยที่ผู้อำพรางเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความคิดนั้น ให้รีบรายงานต่อพนักงานอัยการและผู้มีอำนาจอนุญาต โดยเร็วที่สุดเท่าที่สามารถทำได้”

ประเด็นสุดท้าย การคุ้มครองสายลับในชั้นพิจารณา เนื่องจากในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นมีข้อยกเว้นในเรื่องการพิจารณาคดีแบบปิดหรือการพิจารณาคดีโดยลับอยู่ คือเมื่อศาลเห็นว่าเป็นการจำเป็น ศาลมีอำนาจที่จะออกคำสั่งไม่ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีเข้ามาในห้องพิจารณาคดี เช่น เพื่อคุ้มครองพยาน หรือเพื่อรักษาความลับของทางราชการ หรือเพื่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ได้ ดังนั้น ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าสามารถนำมาปรับใช้กับการสืบพยานในชั้นพิจารณาของไทย โดยอาจกำหนดให้มีการสืบพยานลับหลังจำเลยได้ โดยให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น มาตรา 12/1 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญากรรม พ.ศ. 2550

“มาตรา 12/1 ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ในคดีความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไป หรือโทษสถานหนักกว่านั้น ในวันนัดพิจารณาพยานหลักฐานเมื่อพนักงานอัยการยื่นคำขอ โดยทำเป็นคำร้องเพื่อขอสืบพยานบุคคลที่เป็นสายลับ ถ้าศาลเห็นสมควร เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าจะเป็นผลร้ายกับสายลับที่จะมาเป็นพยาน หากไม่อนุญาตตามที่ร้องขอ ให้ศาลจัดให้พยานอยู่ในที่เหมาะสม และศาลอาจปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) ศาลเป็นผู้ถามพยานเอง โดยคำถามต้องไม่ให้มีการเปิดเผยถึงชื่อ ที่อยู่ อายุ อาชีพ หรือพฤติการณ์ใด ๆ อันเป็นการเปิดเผยตัวตนของสายลับที่เข้าเบิกความเป็นพยาน

(2) ให้คู่ความถาม ถามค้าน หรือถามติง ภายใต้การควบคุมคำถามโดยศาล เพื่อไม่ให้มีการเปิดเผยถึงชื่อ ที่อยู่ อายุ อาชีพ หรือพฤติการณ์ใด ๆ อันเป็นการเปิดเผยตัวตนของสายลับที่เข้าเบิกความเป็นพยาน

ในการเบิกความของพยานดังกล่าวให้มีการถ่ายทอดเฉพาะเสียงที่ผ่านเครื่องแปลงเสียงเพื่อไม่ให้ทราบว่าเป็นใคร และเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องจัดเตรียมอุปกรณ์ดังกล่าว

การปฏิบัติตามมาตรานี้ ให้โจทก์ระบุพยานภายใน 7 วันนับแต่วันที่ได้รับอนุญาต แต่ไม่จำเป็นต้องระบุรายละเอียดของพยาน”